

[Onko pakko jaksaa?](#)

Kutosluokan alku meni ihan on, mutta vuoden lopus päädyin väärään seuraan. Tän ryhmän painostuksen takia aloin poltella ja omistin myös sähkörookin yhes vaihees. Jäin jossain vaiheen kiinni tupakasta ja jatkoin elämää ihan normaalisti ilman tupakkaa. Noh sitte kesäloman jälkee alko seiskaluokka, josta olin tavallaa onnelline, kun pääsi eroo niistä pikkukersoista. Meidän luokalle tuli joitain tyyppejä, jotka haukku mua jo ekoista päivistä lähtien, vaikka ne ei ollu koskaa ees puhunu mulle. Niistä kuittailuista en niinkää välittäny, mut sitten tuli keskusteluu yhes ryhmäs mun seksuaalisuudesta. Pari tyyppiä haukkui lesboksi, vaikka olen bi. Se ei vielääkään mua erikoisesti haitannut.

Päätin kuitenkin lopuksi poistua ryhmästä, mutta näin silti kaikki viestit, koska meillä oli yökylässä mun kaveri, joka oli samassa ryhmässä. Kun näin ne kaikki viestit mitä siel must lähetettii, mä masennuin. Kuukautta myöhemmin, kun en halunnu mennä kouluruokailuun, mun opettaja tuli kysymää multa, että onko kaikki ihan hyvin. Hän oli huomannu mun alakuloisuuden. Sillo aloin miettii, että mikä mul on, päätin mennä testeihin. Mulle todettiin vaikea masennus, epävakaa persoonallisuushäiriö ja ahdistuneisuushäiriö. Sen jälkeen oon pyöritelly mun pääs kaikenlaisia itsemurhaan liittyviä ajatuksia ja viiltely on tullu pakkomielteeksi.

Mun kaveri eros pitkäaikaisesta suhteesta ja oli todella masentunu. Yks mun luokkalaisista sitten meni aukomaan päätänsä hänelle, vaikka käskin olla sanomatta mitään. Kun näin ne viestit mitä se oli lähettäny, mulle tuli ahdistuskohtaus. En pystyny olemaan paikoillaan, itkin, revin naamaani, tärising ja puhuin ittelleni. No sitten tää totaalinen romahdus tapahtu, kun yks mun luokkalaisista oli sanonu, että mä viiltelisin vaan huomion takia. Mun pää meinas räjähtää enkä olis halunnu elää enää mun elämää, kun tutui et kaikki mitä teen on väärin ja kukaan ei hyväksy mua. Teen kaikkien elämästä paskaa ja mul ei oo ketään johon turvautua.